

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. május 19-én.

Textus: Márk evangéliuma 1. rész 40. verse: „Odament hozzá egy leprás, aki könyörögve és térdre borulva így szólt hozzá: Ha akarod, megtisztíthatsz.”

Kedves Testvéreim!

Kicsit talán megszokottan hallgattuk ezt a most felolvasott mondatot. Olyan sablonos mindaz, ami itt történik. Van egy beteg, odamegy Jézushoz, és meggyógyul. Utána elmegy, és hirdeti mindazt, ami vele történt. Teljesen normális csodatörténet Jézus működésének idejéről. Mondhatom, hogy ez így is van. Azonban ha úgy állunk meg ebben a történetben, hogy egy kicsit a leprás helyzetébe képzeljük magunkat, akkor érezni fogjuk az emberi élet súlyát, ugyanakkor látni fogjuk a nagy lehetőséget is: odamehetünk Jézushoz.

Itt van ez a leprás, aki ezt megtette. Szinte minden egyes gyógyítási történet kapcsán végiggondolom, de most is megtettem, hogy vajon hány leprás volt még azon a környéken. Hányan éltek kirekesztésben, hányan voltak, akiknek nem volt lehetőségük arra, hogy másokkal érintkezzenek, beszéljenek. Közülük pedig miért ment csak néhány oda Jézushoz? A legnagyobb leprás csoport, amelyik megtette ezt az utat, az a 10 volt, akik közül csak 1 ment vissza köszönetet mondani, hálát adni. Itt van a történetben szereplő, és még egyet ismerünk név szerint, Simont, akit Jézus meggyógyított. Akárhogyan számolom, ez mindössze csak 12. Csak ennyien voltak? Nem valószínű. A többi nem hitte, hogy ez a tanító segíteni tud. Nem lépett, nem indult el. Inkább maradt a szegyeteljes, kirekesztett állapotban.

Ráadásul a lepra azonnal látszódtott kívülről is, nem lehetett elrejtteni, csak akkor, hogyha valaki mindenét beburkolta. A lepra látható és megbélyegző betegség volt. Ha valaki látta már a Ben Húr című filmet, akkor lehet elképzelése arról, hogy hogyan is nézett ki egy lepratelep. Valahol a településen kívül, jól körülhatárolható helyen éltek összezárva ezek a betegek. Oda be nem léphetett senki, ők pedig onnan nem jöhettek ki. Amikor pedig valaki közeledett mégis hozzájuk, akkor hangosan kellett kiáltaniuk, hogy ők tisztátalanok. Minden érintkezéstől el voltak zárva. Kirekesztett és megbélyegzett állapot volt ez.

Nem tudom, hogy ki az, aki már átélte annak a súlyát, hogy valamivel megbélyegezték, és emiatt kilógott a sorból. Azt sem tudom, hogy ki hogyan viselte ezt. Ha valaki kicsit túlsúlyosabb volt, akkor azt daginak bélyegezték. Ha valami miatt nem ment neki a tanulás, akkor butának csúfolták. Ha véletlenül többet tanult, mint a társai, akkor ráragadt a stréber jelző. Ha nem volt olyan ügyes a testnevelés órán, mint az átlag, akkor bénának nevezték. Sokszor a háta mögött, máskor úgy, hogy hallja is. Esetleg csoportban, skandálva is mondták ezt a jelzőt. Sokan vannak, akik ebben az esetben teljesen bezárkóznak. Pedig van lehetőség, van megoldás Jézusnál. Úgy, ahogyan a megbélyegzett leprásnak is volt.

Az életünkben vannak olyan kirekesztettségeink is, amik éppen a Krisztussal való kapcsolatunk megéléséből fakad. Nem teszünk meg valamit, mert azt nem tudjuk összeegyeztetni a hitünkkel. Középiskolások mesélték, hangsúlyozom, hogy nem a mi gimnáziumunkból, hogy aki nem akart elmenni úgy bulizni, hogy aztán igyon a többiekkel, azt kicsúfolták. Gyávának bélyegezték. Úgy tekintettek rá, mint egy úrlényre. Meg sem fordult a fejükben, hogy éppen az lenne a természetes, hogy ebben az életkorban még nem fogyasztunk alkoholt. Eszükbe sem jutott, hogy a részegség semmilyen életkorban nem megfelelő magatartásforma. Kirekesztették azt, aki másként merészelt gondolkodni. Sokszor mi keresztyének is ezt kell, hogy átéljük. Furcsák vagyunk ezzel a gondolkodásunkkal. Nem tudnak mit kezdeni velünk. Aztán lehet, hogy nem is rosszindulatból, csak a távolságtartás miatt a körön kívülre kerülünk. Kirekesztettek leszünk, mint egy leprás.

A lepra látható betegség, olyan, amit szégyen volt hordozni. Ismét csak a leprás helyzetébe lépve kimondhatjuk, hogy sok olyan tettünk van, amit szégyellünk. Sok olyan szavunk van, amit megbánunk. Sok olyan gondolat jön elő bennünk is, amire azt mondjuk, hogy nem lett volna szabad. Lehet, hogy valamit csak viccnek szánunk, valaki mást pedig megalázunk vele. Mind a mai napig emlékszem az ilyen esetekre. Nem akartam én bántani, mégis mélységes fájdalmat, vagy megaláztatás okoztam a másiknak. Ez az érzés bennem van, hogy azt nem szabadott volna. Vannak indulatok, vagy indulatkitörések, amikre úgy gondolok, hogy nem szabadott volna. Mennyi, de mennyi ilyen gondolatunk lehet, hogy ezt nem így kellett volna. Szégyen van bennünk, legszívesebben takargatnánk, soha el nem mondanánk, hogy még ilyenek is tudunk lenni. Szeretnénk a szépet, a jót, a másoknak is kellemeset megmutatni magunkból. A leprásnak ilyenre nem volt lehetősége. Rajta azonnal látták, hogy ő megvetni való, akinek szegyeteljes az állapota.

Hogyha egy kicsit még mélyebbre megyünk a gondolkodásunkban, akkor tegyük fel a kérdést: Jézus felé közeledve vajon mennyi minden jót és szépet tudunk felmutatni? Vajon hány olyan dolog van, amire büszkék lehetünk? Vagy éppen mennyi minden van, ami nem látható módon, nem a kívülállók számára is érzékelhetően, de bennünk van? Sokszor nem vesszük észre rajtunk azt, hogyha irigyek vagyunk a másokra. Bezzeg neki van.

Igehirdetés. Elhangzott a Tatai Református Gyülekezetben 2019. május 19-én.

Bezzeg ő elérte. Bezzeg neki könnyebb. Nem olyan gondolatok ezek, amiket hallható módon nem fogalmaz-nánk meg? Aztán azt sem veszik észre rajtunk, hogyha csak látszathoz örülünk együtt a másikkal. Nem szívből jövő a jókívánságunk, amikor a másik előléptetéséhez gratulálunk, mert mondjuk mi akartuk azt, hogy előlép-tesse. Nem felhőtlen az örömünk, amikor valaki a családi élete szépségeiről számol be, valami miatt nekünk pedig nem adatott meg. Nem tudom, hogy érzékeljük-e azt, hogy mit jelent Jézussal szemben megállni, előtte megvizsgálni az életemet, a lelkemnek a legapróbb rezdüléseit, és kimondani, hogy tele vagyok szegényfol-tokkal. Tele vagyok olyan gondolatokkal és érzésekkel, amelyek beteggé teszik az életemet. Ezekkel együtt nem tudok egészséges lélekkel élni. Ha nem is látszik kívülről, ha sokan úgy is gondolják, hogy az életemben minden rendben van, akkor is ki kell mondanom: én leprás vagyok, Uram. Én nem tudom az életemet úgy élni, hogy ne érezzem a szegényt a saját lelkületem miatt. Mégis ezzel együtt Hozzád jöttem.

A leprás ugyanis pontosan és tisztán látja, hogy mi az egyetlen megoldási útvonal. Sok leprás nem látta meg, sokan nem éltek vele. Ő azonban észrevette. Olyan ez, mint amikor a labirintus elé kerül, és meg kell találnunk azt az egyetlen utat, ami a belső részből kivezet. Nincsen több megoldás. Rengeteg út van, rengeteg elágazás és választási lehetőség van, de megoldás csak egy. Ezeknél a labirintusoknál az könnyíti a megfejtést, hogyha nem középről indulunk kifelé, hanem a kijáratról indulunk el befelé. A leprás sem magától találta meg ezt az utat, hanem Jézus felől közelített a saját életéhez. Rájött arra, hogy itt van ez a csodatevő ember, aki biztosan képes az életét megváltoztatni. Jézus volt a kijárat, és onnan vezette vissza az útvonalat magához. Amikor pedig megvolt az összekötő út, akkor elindult rajta.

Kedves Testvéreim! Nekünk sincsen más lehetőségünk. Hiába gondolkozunk azon, hogy mi baj van az életünkkel, hiába keressük a megoldást, hogyha csak a saját életünkből akarunk kiindulni. Tudom, hogy nehéz elszakadni attól a gondolattól, hogy minden megy nekem is. Hiszen alaptól ezt gondoljuk. Amit nem tudok megoldani, az nincs is. Nem régen olvastam egy történetet, amit egy olyan ember írt, akinek először egy mo-torbalesete volt, ahol 65%-a elégett a bőrfelületének, csoda volt, hogy életben maradt. Pár évvel később pedig egy repülőbaleset érte, ahol pedig több csigolyája eltört és deréktól lefelé lebénult. Mégis lehetőséget kapott arra, hogy ezek után is a körülményekhez képest teljes életet éljen. Ilyen állapotban házasodott meg, ért el sikereket. Mi volt a végkövetkeztetése? Az, hogy „magam irányítom a saját úrhajómat! Rajtam múlik, hogy merre halad!” Bármennyire is igaz az, hogy a mi gondolkodásmódunkon is sok múlik, de ha valahova eljutok, mert eljuthattam, az nem az én érdemem. Hálás vagyok Istennek, hogy megtalálhattam az utat. Mindaddig, amíg a saját életem a kiinduló pont, amíg azt látom, hogy én irányítok mindent, addig nem fogom a megfelelő megoldást megtalálni. Csak akkor, hogyha Jézusra tekintek, és Őtőle indulok vissza a saját életem felé. Ez a leprás így ment Jézushoz.

Ha a saját életéből indult volna ki, akkor azt kellett volna mondania, hogy én nem mehetek oda hozzá. Én leprás vagyok, és nem közelíthetem meg. Ő tiszta, én pedig tisztátalan, mocskos, kirekesztett alak vagyok. Nincsen utam hozzá. A leprás azonban másként gondolkodott. Jézustól indult el a saját élete felé. Itt van valaki, aki meg tud tisztítani. Itt van valaki, aki egészen másként viszonyul az emberekhez, mint eddig bárki. Itt van valaki, aki az én életemet rendbe tudja tenni. Akkor nem az a kérdés, hogy mi van bennem, hanem az, hogy miként jutok el hozzá. A leprás odament Jézushoz, mert Őrá tekintett és nem saját magára.

Amikor pedig Jézus elé ért, akkor térdre borult. Ezzel is kifejezte, hogy az én utam nem tart máshova. Amikor letérdelünk, akkor a lábunk egy helyben marad. Lehet persze térdre csúszni, de az nem lesz túl haté-kony. Kifejezem, hogy nem lépek más irányba. Én csak itt látok esélyt arra, hogy az életem meggyógyuljon. Sok esetben éljük úgy az életünket, hogy szinte az egyik lábról a másikra tesszük az egyensúlyunkat, hogy bármelyik pillanatban elindulhassunk másfelé. Aki térdel, az nem tud más irányba menni. Elfogadja azt, amit onnan fentről kap. Ezért fektetett nagy súlyt Kálvin János a térdre állva való imádságra. Így fogalmazott: „Én azt mondom, hogy a térdhajítás éppen annyira emberi, mint amennyire isteni.” Aki Jézus előtt borul térdre, az kifejezi, hogy nem akar máshova menni, csak Tőle fogadja el a megoldást. Amikor pedig az alázatos lélek találkozik a Megváltóval, akkor megvalósul a csoda, és minden a helyére kerül, minden rendeződik. Megtisztul az ember, megtisztul a lélek, megszűnik a kirekesztettség, megszűnik a szegény, Jézussal fénybe borul minden.

Szeretett Testvéreim! Menjünk bátran Jézushoz, boruljunk térdre előtte, hogy Ő tegyen csodát velünk. Mondjuk neki az ének szavaival: „Jézus, te égi szép, tündöklő fényű név, Legszentebb énekem e föld ölen! Benned van irgalom, Erőd magasztalom, Terólad zeng dalom, ragyogj felém! Az élet száz veszély, én lelkem, mégse félj, Míg ő hord karjain, hű Mestered! Elhagynak emberek, mit árt, ha ő veled, Töröld le könnyedet: Jézus szeret! (...) Tisztíts meg teljesen, szentelj meg, hadd legyen Fényedből fénysugár az életem, Míg a ho-mályon át a lelkem otthonát, Világosságodat elérhetem.”

Ámen!